

JAARGANG 18

MAART 2021

NR. 3 - 190

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Het scheppingsverhaal is een complottheorie

4 DE JUBELZANG VAN DE VERLOSSING

Exodus 15:1-21 - Slot

6 WAT IS DE MENS, DAT U AAN HEM DENKT?

Psalm 8:5; 144:3-4; Hebr. 2:6

6 EEN VASTE BURCHT IS ONZE GOD

Psalm 46 - God is ons een toevlucht en vesting

9 WOORDSTUDIE

Wat voor soort militair was Cornelius?

10 HET BOEK JESAJA

Deel 3 - De Heilige van Israël

11 ESSENTIËLE DINGEN

Zeven dingen die voortdurend werden onderhouden in de tabernakel

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

HET SCHEPPINGSVERHAAL IS EEN COMPLOTTHEORIE

Ger de Koning

Zo is het tenminste, als je de door Facebook gebruikte 'factchecker' Snopes wilt geloven. Deze onderzoeker schrijft dat het scheppingsverhaal alle kenmerken heeft van een complottheorie. De website controleert al jaren of informatie die op sociale media wordt geplaatst inhoudelijk correct is. Er is een aantal belangrijke kenmerken van complottheorieën, die het bedrijf gebruikt om berichten te toetsen. 'We kunnen niet negeren dat het compleet tegen elk wetenschappelijk bewijs ingaat', aldus [Snopes'](#) factchecker Paul Braterman.

Je hoeft geen informatietechnologie gestudeerd te hebben om te bedenken dat alles wat uit een computer komt, er eerst door een mens is ingestopt. Die gooit er wat algoritmen in, waarvan hij gelooft dat daardoor de waarheid wordt gegenereerd, en ziedaar, hij krijgt het door hem gewenste resultaat. Een algoritme is een eindige reeks instructies die vanuit een gegeven begintoestand naar een beoogd doel leidt (cursief van mij, GdK). En daar buigt diezelfde mens zich diep voor neer.

Hier zien we de hedendaagse afgoderij van het 'verlichte' Westen: de mens knielt in aanbidding neer voor het werk van zijn handen. Wat een bespottelijk gezicht! Jesaja en Jeremia steken daarmee de draak namens God (Jes. 44:9-20; Jer. 10:1-16). God zorgt ervoor dat wie een afgod maakt, aan die afgod gelijk wordt (Ps. 115:8; 135:18).

Wie ogen in zijn hoofd heeft, ziet dat de mens meer en meer als een gevoelloze machine wordt. Dat proces zal zijn dieptepunt bereiken in 'het beest', dat we met Johannes in zijn visioen uit de zee zien opstijgen (Openb. 13:1; vgl.

Dan. 7:2). De beschrijving die Daniël van dit monster geeft (Dan. 7:7-8), wekt de indruk dat het een machinerie is die zonder enig mededogen alles vermorzelt wat binnen zijn bereik komt. De demonische oorsprong ervan blijkt uit de beschrijving die Johannes in Openbaring 13 geeft (Openb. 13:1-10). Daar zien we dat dit monster door de duivel beziel is en afgodische aanbidding ontvangt. Dit staat de wereld te wachten, en alles wijst erop dat het spoedig zover zal zijn (Openb. 1:1, 3).

In een reactie op het hierboven aangehaalde bericht van de 'factchecker' staat te lezen dat het bestempelen van het scheppingsverhaal als een complottheorie grote gevolgen kan hebben voor christenen, die gebruik maken van sociale media. Berichten die gaan over de scheppingsleer kunnen als 'onwaar' worden bestempeld en zelfs worden verwijderd door Big Tech, zegt [Faithwire](#).

Nou, en? Dat hoeft ons toch niet te verbazen of te verschrikken? We worden ook niet opgeroepen ons ertegen te verzetten of via petities te proberen om de ook door vele christenen gekoesterde vrijheid van meningsuiting te behouden, alsof het een 'verworven recht' betreft. Als we ons tekortgedaan voelen, zijn we al behoorlijk ver verwijderd van onze navolging van een Christus, Die door de wereld verworpen is. Toen men riep 'Weg met Hem, kruisig Hem', liet Hij Zich als een schaap naar de slachtbank voeren. Ik hoorde eens van een toegewijd christen, die onrecht werd aangedaan, dat hij hiertegen in opstand kwam. Hij kwam tot belijdenis van die verkeerde reactie door de vraag van een oude zuster: 'Is dat alles wat je hebt geleerd van Golgotha?'

Moeten we niet opnieuw leren wat het kruis van de Heer Jezus betekent? Ja, we willen wel 'vrienden' van het kruis zijn, als het om onze verlossing en de eeuwigheid gaat. Maar we zijn 'vijanden' van het kruis, als het erom gaat het kruis van de zelfverloochening op ons te nemen, en Hem als de Verworpene op aarde na te volgen. De Heer Jezus roept ons daartoe op, maar dwingt ons niet het op te nemen (Matt. 16:24; Mark. 8:34). Maar Hij zegt wel dat wie dit niet doet, Zijn discipel niet kan zijn (Luk. 14:27; vgl. Matt. 10:38).

Als we de mond vol hebben over onze zogenaamde rechten, nemen we het kruis niet op ons, maar lopen we er met een grote bocht omheen. Het kruis opnemen zullen we alleen kunnen en willen doen, als we de Heer Jezus voor ogen hebben. Laten wij daarom 'zien op Jezus, de overste Leidsman en de Voleinder van het geloof, Die om de vreugde die vóór Hem lag, [het] kruis heeft verdragen, terwijl Hij [de] schande heeft veracht, en Die is gaan zitten aan [de] rechterzijde van de troon van God. Want let op Hem Die zo'n tegenspraak door de zondaars tegen Zich heeft verdragen, opdat u niet moe wordt en in uw zielen bezwijkt' (Hebr. 12:2-3).

Namens de redactie, Ger de Koning

DE JUBELZANG VAN DE VERLOSSING

EXODUS 15:1-21 - SLOT

E. Dennett

Laten wij niet vergeten dat het genot van deze waarheid, zelfs het vermogen haar te begrijpen, afhankelijk is van onze praktische geestelijke toestand. God zoekt bij ons een praktische toestand die overeenkomt met de positie die wij hebben ontvangen. Onze verantwoordelijkheid is in overeenstemming met onze voorrechten. Maar die praktische toestand kan er niet zijn, voordat wij onze positie kennen. Eerst moeten wij leren dat wij tot God zijn gebracht, om daarna te kunnen wandelen in overeenstemming met die hoge positie. Onze handel en wandel moet voortvloeien uit de plaats die wij hebben gekregen. Als wij de waarheid van onze positie voor God niet kennen, zullen wij in onze wandel of in ons gedrag ook niet eraan kunnen beantwoorden.

Vervolgens zien wij dat de plaats die Israël innam aan de overkant van de zee ook de garantie was voor het volbrengen van heel Gods plan: *'U brengt hen en plant hen op de berg die uw erfdeel is; de plaats die U, HEERE, tot uw woning gemaakt hebt; het heiligdom, Heere, door uw hand gesticht. De HEERE regeert voor altoos en eeuwig'* (vs. 17-18). De macht van God, getoond bij de Schelfzee, garandeerde: (1) dat Hij al Zijn plannen met Israël zou uitvoeren; en (2) dat die macht haar uiteindelijke bekroning zou vinden in Zijn eeuwige heerschappij.

Het geloof, dat door de kennis van de verlossing ons deel is, maakt zich die dingen eigen. Het verstaat de uitgestrektheid van Gods raadsbesluiten en ziet ze alsof ze reeds zijn uitgevoerd. Vergelijk in dit verband Romeinen 8:30, waar staat: *'En hen die Hij tevoren heeft bestemd, die heeft Hij ook geroepen; en die Hij heeft geroepen, die heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij heeft gerechtvaardigd, die heeft Hij ook verheerlijkt'*. God zou niet werkelijk God zijn, als Zijn plannen verijdeld zouden kunnen worden. Er zijn vijanden die zich verzetten tegen de wil van God, maar het geloof zegt: *'Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?'*

Israël zong het lied van Exodus 15, en Paulus riep in triomf uit: *'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar of zwaard?'* (Rom. 8:35, 38-39). De kracht van het bloed garandeert de voltoering van al Gods raadsbesluiten. Het onthult alles wat Hij is in Zijn majesteit, waarheid, genade, liefde en almacht voor de Zijnen. Het is geen inbeelding, maar de eenvoud van het geloof om reeds van tevoren te genieten van de vervulling van het heil en de voltooiing van de verlossing. Wij minachten onze vijanden niet, maar meten hen af naar Gods grootheid. Wij zijn meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft liefgehad. Dat is een grote troost. Wij genieten van de waarheid dat God handelt naar Zijn eigen kracht, en tot eer van Zijn heerlijkheid.

De legers van de tegenstanders (Edom, Moab of de Kanaänieten) konden proberen de weg naar de erfenis te belemmeren. Maar als God Zich verheft met macht, worden zij verstrooid als kaf in de wind. De uitkomst is zeker vanaf het begin, en de lofzang weerklinkt nog voordat er een stap in de woestijn is gezet. De afloop zal zijn tot eer van Hem, die Zijn volk heeft verlost: *'De HEERE regeert voor altoos en eeuwig'* (vs. 18). En zoals we lezen in het Nieuwe Testament: *'Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Heer, tot eer van God de Vader'* (Fil. 2:9-11).

Wat een vreugde zou dit voor ons moeten zijn. Hoewel wij in een onuitsprekelijke heerlijkheid zullen delen, zullen de gevolgen van de verlossing vooral zijn tot verheerlijking van de Verlosser. In deze verzen gaat het om Gods regering over de aarde, het eeuwige koninkrijk van Jahweh, de duizendjarige regering van de Messias, waarbij alle vijanden onder Zijn voeten worden gelegd. Het beginsel gaat echter veel verder, voor altijd en eeuwig, evenals het werk op het kruis. Christus heeft Zichzelf vernederd en Hij is gehoorzaam geweest tot de kruisdood, en het gevolg is Zijn verhoging tot in alle eeuwigheid.

Nog iets. Alles wordt gezien in relatie tot Gods raadsbesluiten, maar vers 2 vormt een uitzondering: *'De HEERE is mijn Kracht en Lied, en Hij is mij tot een Heil geweest; deze is mijn God; daarom zal ik Hem een liefelijke woning maken; Hij is mijns vaders God, dus zal ik Hem verheffen!'* (SV) ¹. Dit is iets anders dan *'het heiligdom, HEERE, door uw hand gesticht'* uit vers 17. Het laatste gaat over de vestiging van het koninkrijk en de tempel te Jeruzalem. Vers 2 noemt echter een tegenwoordige zaak: *'Daarom zal ik Hem een liefelijke woning maken'*. Dit is de tabernakel in de woestijn. In de volgende hoofdstukken van Exodus zal dit duidelijk worden voorgesteld. Maar hier is voor het eerst sprake van het maken van een woning voor de HEERE te midden van Zijn volk.

God had ook voor die tijd *heiligen*, maar geen *volk*. Hij woonde niet op aarde, vóórdat de verlossing was volbracht. Hij bezocht de heiligen en Hij openbaarde Zichzelf aan hen, maar Hij woonde niet voortdurend in hun midden. Dat gebeurde pas na de verzoening van de zonde door het bloed van het Paaslam, en de uittocht uit Egypte. Nadat Israël door de Schelfzee was getrokken, die symbolisch spreekt van de dood van Christus, en weer tevoorschijn was gekomen aan de overkant, werkte God de wens in het hart om Hem een woning te maken ².

1) De zanger gebruikt hier de uitdrukking 'liefelijke woning'. Het Hebr. woord 'navah' kan zowel verheerlijken of wonen c.q. verblijven betekenen (vgl. de Online Bible). Vandaar dat de NBG-vert. zegt: 'De HEERE is mijn kracht en mijn psalm, Hij is mij tot heil geweest. Hij is mijn God, Hem verheerlijk ik, de God mijns vaders, Hem prijs ik'.

2) De gedachte daaraan kwam van God (Ex. 25:8). Het was de wens van de Heere te midden van Zijn verlostten te wonen.

Vanaf het begin van de uittocht leidde de HEERE hen. Hij ging voor hen uit, overdag in een wolkkolom en 's nachts in een vuurkolom. Maar in Egypte, op het terrein van de vijand, kon Hij geen woning hebben. Na de uittocht kon Hij Zichzelf met hen één maken op een geheel nieuwe grondslag. Hij kon toen in hun midden wonen en Hij was daar hun God, en zij waren Zijn volk.

Zo is het nu ook voor ons als christenen. Na het verzoeningswerk van Christus, Zijn opstanding uit de doden en Zijn hemelvaart, vestigde God Zijn huidige woning op aarde in de Geest (Hand. 2; Ef. 2). En zo is het ook met de individuele gelovige. Nadat hij gewassen is door het bloed van Christus, wordt zijn lichaam de tempel van de Heilige Geest. De waarheid die wij daaruit kunnen afleiden is deze: het wonen van God op aarde is gegrond op een volbrachte verlossing. Wat een voorrecht!

Hoewel de woestijn geen deel uitmaakte van de raadsbesluiten van God, liet Hij Israël toch 40 jaar erin rondtrekken. Wat een zegen was het voor de vermoeide pelgrims, op reis naar hun erfdeel, de woning van God in hun midden te hebben. Het was de plaats waar zij tot Hem konden naderen door middel van de priesterdienst, met offers en wierook etc. God was in het midden van de legerplaats. De gelovige Israëlieten werden bemoedigd door het zien van de tabernakel en de wolk, het teken van Zijn tegenwoordigheid. Wij kunnen begrijpen dat Mozes niet zonder de HEERE wilde optrekken (Ex. 33:15-16).

God heeft ook nu Zijn woning op aarde. Deze waarheid loopt gevaar over het hoofd te worden gezien in de verwarring van de christenheid. Ondanks onze gebreken woont God in het huis dat Hij heeft gebouwd, en Hij zal er blijven wonen tot de wederkomst van de Heer. Deze waarheid moet ons bemoedigen en vertroosten. Wij zijn verlost uit de sfeer en de macht van de satan, en op het terrein van Gods tegenwoordigheid en kracht gebracht. Dat is de enige plaats van zegen op aarde. Gelukkig zij die door genade deelgenoten hiervan zijn door de kracht van de Geest.

In de lofzang in Exodus 15 wordt geen gewone blijdschap uitgedrukt. Heel de legerplaats was ervan vervuld. Mirjam, de profetes, nam *'de tamboerijn in haar hand, en alle vrouwen gingen achter haar aan met tamboerijnen en in reidansen. En Mirjam zong hun ten antwoord: Zing de HEERE, want Hij is hoog verheven; het paard en zijn ruiters stortte Hij in de zee'* (vs. 20-21). Het is de eerste keer dat Mirjam bij haar naam wordt genoemd en wordt aangeduid als *profetes*. Zij had op het kistje gepast waarin Mozes had gelegen. Zij was het middel geweest waardoor het kind aan de moeder was teruggeven. Zij had een ereplaats in Israël; niet alleen vanwege haar familiebanden met Mozes, maar ook door haar eigen gaven. Gods weg is het allen te zegenen, die verbonden zijn met de Man van Zijn welbehagen en Zijn raadsbesluiten.

Dit laat ons ook zien hoe belangrijk geestelijke (familie) banden zijn. Hier was het de eer en het voorrecht van Mirjam aan het hoofd van de vrouwen te staan en de tolk te zijn van de gemeenschappelijke vreugde. Allen waren blij en drukten dat uit door muziek, reidans en zang. Het volk was verlost; en het wist dit en sprak erover door lofzangen en dankliederen.

1) Toen zongen Mozes en de Israëlieten dit lied voor de HEERE. Zij zeiden:

Ik zal zingen voor de HEERE, want Hij is hoogverheven! Het paard en zijn ruiters heeft Hij in de zee geworpen.

2) De HEERE is mijn kracht en lied, Hij is mij tot heil geweest. Dit is mijn God, Hem verheerlijk ik; de God van mijn vader, Hem roem ik. 3) De HEERE is een Strijder, HEERE is Zijn Naam. 4) De wagens van de farao en zijn leger heeft Hij in de zee geworpen. De besten van zijn officieren zijn verdronken in de Schelfzee. 5) De watervloeden hebben hen bedolven, zij zijn als een steen in de diepten gezonken. 6) Uw rechterhand, HEERE, was heerlijk in macht; Uw rechterhand, HEERE, verpletterde de vijand.

7) In Uw grote majesteit wierp U terneer wie tegen U opstonden. U zond Uw brandende toorn, die hen als stoppels verteerde. 8) Door de adem van Uw neus is het water opgehoopt, de stromen stonden als een dam, de watervloeden zijn gestold in het hart van de zee. 9) De vijand zei: Ik achtervolg hen, haal hen in, deel de buit. Mijn verlangen wordt aan hen vervuld, ik trek mijn zwaard, mijn hand roeit hen uit. 10) Maar U hebt met Uw adem geblazen, de zee heeft hen bedolven. Zij zonken als lood in machtige watermassa's.

11) Wie is als U onder de goden, HEERE? Wie is als U, verheerlijkt in heiligheid, ontzagwekkend in lofzangen, U Die wonderen doet? 12) U strekte Uw rechterhand uit, en de aarde verzwoeg hen. 13) U leidde in Uw goedertierenheid dit volk, dat U verlost hebt. U leidde hen zachtjes door Uw kracht naar Uw heilige woning. 14) De volken hebben het gehoord, zij sidderden, angst heeft de inwoners van Filistea aangegrepen. 15) Toen werden door schrik overmand de stamhoofden van Edom. De machthebbers van Moab greep huivering aan. Al de inwoners van Kanaän smolten weg van angst.

16) Op hen viel verschrikking en angst. Door de grootheid van Uw arm verstomden zij als een steen, terwijl Uw volk, HEERE, erdoorheen trok, terwijl dit volk, dat U verworven hebt, erdoorheen trok. 17) U zult hen brengen en hen planten op de berg die Uw eigendom is, Uw vaste woonplaats, die U gemaakt hebt, HEERE, het heiligdom, Heere, dat Uw handen gesticht hebben. 18) De HEERE zal regeren voor eeuwig en altijd!

19) Want het paard van de farao, met zijn strijdwagen en zijn ruiters, waren in de zee gekomen, en de HEERE had het water van de zee over hen terug doen vloeien. Maar de Israëlieten gingen op het droge, midden in de zee. 20) Mirjam, de profetes, de zuster van Aäron, nam een tamboerijn in haar hand, en al de vrouwen gingen achter haar aan, met tamboerijnen en in reidans. 21) Toen zong Mirjam hun ten antwoord:

Zing voor de HEERE, want Hij is hoogverheven! Het paard en zijn ruiters heeft Hij in de zee geworpen.

WAT IS DE MENS, DAT U AAN HEM DENKT?

PSALM 8:5; 144:3-4; HEBR. 2:6

Hugo Bouter e.a.

In de zo bekende Psalm 8 vinden wij opnieuw een bewijs dat Christus altijd het Centrum is van de gedachten en openbaringen van God. Toen David dit lied schreef voor de koorleider, was hij onder de indruk van het contrast tussen de zwakheid en geringheid van Adam als sterfelijk mens na de zondeval en de grootheid van de heerschappij die God oorspronkelijk aan hem had toevertrouwd in de hof van Eden. Tegenover de onmetelijke schepping, de hemel, de maan en de sterren was het mensenkind zo onbeduidend, dat het scheen alsof God niet aan hem hoefde te denken. In rangorde was hij ook minder dan de engelen. En toch had God Adam als hoofd over alle dingen gesteld. Hij had hem met heerlijkheid en luister gekroond. Hij liet hem heersen over de werken van Zijn handen. Hij had alles onder zijn voeten gelegd, alle dieren op aarde, alle vissen en vogels (vgl. Ps. 8:6-9 met Gen. 1:26).

Helaas, wat bleef er na de zondeval van die heerschappij over? Satan werd de overste van de wereld. De mens,

die zich tot in het stof verlaagde, was nog slechts een slaaf van de zonde, een gevallen koning. Was nu alles voor hem verloren? Nee, wat de eerste Adam door zijn overtreding had verloren, heeft de laatste Adam, de tweede Mens uit de hemel, méér dan teruggewonnen. De mens in zichzelf is niets, maar als wij kijken naar de Man van Gods raadsbesluiten, krijgen al deze uitspraken van de psalmdichter nieuwe kracht en een diepere betekenis.

De brief aan de Hebreëen, waar deze Psalm wordt aangehaald, toont duidelijk aan dat het toekomstige aardrijk niet aan engelen zal worden onderworpen, maar aan de Zoon des mensen. Hij is een weinig minder, of een korte tijd minder dan de engelen gemaakt vanwege het lijden van de dood, maar als de Opgestane is Hij met heerlijkheid en eer gekroond. Hij troont nu aan Gods rechterhand en alle engelen van God moeten Hem aanbidden (Hebr. 1:6). En hoe heeft God alles onder Zijn voeten gelegd? Niet door hem eenvoudig de heerschappij toe te vertrouwen, zoals aan Adam. Maar Hij die de laagste plaats had ingenomen door gehoorzaam te worden tot de dood van het kruis, is door Zijn opstanding uit de doden tot Hoofd over alle dingen gesteld. Zie 1 Korintiërs 15:25-27, waar ook Psalm 8:7 wordt aangehaald, evenals in Efeziërs 1:22. De hele schepping, inclusief de engelen, de dood en de duivel, alles is onder Zijn voeten gelegd (Hebr. 2:8-14).

Zo worden in Psalm 8 en andere plaatsen de rechten van Christus op de universele heerschappij als de Zoon des mensen vastgesteld. Het zijn Zijn rechten als de tweede Mens, de laatste Adam (vgl. Dan. 7:13-14). Anderzijds toont Psalm 2:6 dat Hij ook als Gods Zoon alle rechten bezit op het koningschap over Sion, Gods heilige berg. En in Psalm 72 zien wij Hem deze plaats te midden van Zijn volk Israël innemen als de Zoon van David, de ware Salomo, de Vredevorst.

EEN VASTE BURCHT IS ONZE GOD

PSALM 46 - GOD IS ONS EEN
TOEVLUCHT EN VESTING

Peter Cuijpers

Psalm 46 is één van de tien Psalmen die door de Korachieten¹ zijn geschreven. De historische omstandigheden van deze Psalm zijn onduidelijk. Er zijn uitleggers die de Psalm plaatsen na de bevrijding van Jeruzalem uit de macht van Sanherib, de koning van Assyrië. Dit zou dan gebeurd zijn tijdens de regering van koning Hizkia (702 v. Chr.). Daar is iets voor te zeggen, maar het blijft gissen! Psalm 46 was

1) De Korachieten: <https://www.oudesporen.nl/Download/OS2614.pdf>

Luthers lievelingslied, het uitgangspunt voor zijn beroemd geworden compositie 'een vaste burcht is onze God'.

Indeling Psalm 46

1. Historisch	Gisteren	Verleden
2. Praktisch	Vandaag	Heden
3. Profetisch	Morgen	Toekomst

1. De historische achtergrond van Psalm 46

Historisch gezien tasten we een beetje in het duister, maar dit doet niets af aan de boodschap die de psalmdichter ons wil meegeven: God zal, in de Persoon van de Messias Jezus Christus, de getrouwen van het volk Israël verlossen. Hij is voor hen tot een toevlucht en vesting. En dat geldt voor het verleden, heden en toekomst.

2. De praktische boodschap van Psalm 46

Wat er ook gebeurt in de wereld of in ons persoonlijk leven: God is ons een toevlucht en vaste burcht. Juist in een tijd van angst en paniek worden we opgeroepen ons vertrouwen

op God te stellen. In vers 2 is sprake van ‘benauwdheden’ (meervoud). Wie denkt dat de wereld enkel en alleen in een gezondheids crisis is terecht gekomen, heeft het mis. Er zijn momenteel (2020) wereldwijd drie noodsituaties:

1. Een gezondheids crisis (de Coronacrisis / Covid-19);
2. Een economische crisis;
3. Een sociale crisis (social distancing, oftewel de anderhalve meter samenleving, ouderen die geen bezoek mogen ontvangen en wegwijnen, het verbod op massabijeenkomsten, zoals in kerken, sportevenementen enz.).

Nu ik dit schrijf, ‘slaapt’ het merendeel van de mensen nog. En tot mijn grote verbazing moet gezegd worden: dit geldt ook voor veel christenen! In plaats van acht te slaan op God en Zijn profetische woord (2 Petr. 1:19), stellen ze hun vertrouwen op onbetrouwbare overheden.

De gevolgen van deze crisissen zullen desastreus zijn. We gaan hier niet op in, maar één ding moet wel gezegd worden: er vindt momenteel een immense geestelijke strijd plaats in de hemelse gewesten, en waarin praktisch alle organisaties betrokken worden en ook regeringen maken hiervan deel uit. Al deze organisaties en machtige en minder machtige wereldbeheersers zullen in de toekomst maar één doel voor ogen hebbe: een nieuwe wereldorde vestigen (vgl. Openbaring 13).

Het is overduidelijk dat wij in de eindtijd leven; op de profetische klok is het enkele minuten voor twaalf. Ik schrijf dit niet om iemand bang te maken. Als je de Heere Jezus kent als Heer en Heiland, heb je niets te vrezen. Integendeel, ‘omdat God ons een hulp is in benauwdheden, zullen wij niet bevreesd zijn’ (vs. 1-2).

‘Al wankelt alles en verandert de aarde van plaats en worden de bergen verzet naar het hart van de zeeën. Laat haar water bruisen, laat het schuimen, laat de bergen beven door haar onstuimigheid’.

Alles wankelt en wordt op zijn kop gezet: gezondheid, economie, het sociale leven, enzovoort. We kennen het spreekwoord: nood leert bidden. Het goede van een crisis is dat mensen zich weer bewust worden van hun kwetsbaarheid. Wat zich nu afspeelt, is slechts een voorproef; het zijn de eerste weeën. Als de gemeente is weggenomen (1 Kor. 15:50-52; 1 Thess. 4:16-17), zal de aarde pas écht beven en zullen de mensen niet meer weten waar ze het moeten zoeken (Openb. 6:12-17). Maar zullen zij zich bekeren? Tot driemaal toe lezen we in het boek Openbaring: ‘en zij bekeerden zich niet’ (Openb. 9:21; 16:9; 16:11).

‘Zie, nu is het de tijd van het welbehagen, zie, nu is het de dag van het heil’ (2 Kor. 6:2). *‘Heden als u Zijn stem hoort, verhard dan uw hart niet’* (Hebr. 3:15). Kijk naar de profetische klok, morgen is het misschien te laat!

Sela

Tijd om een rustpunt in te lassen. Deze Psalm bestraat uit drie coupletten. Na elk couplet wordt er een ‘sela’ ingelast, een rustpunt voor de zang. In deze crisis mogen we samen het lievelingslied van Maarten Luther zingen.

Maar weet wat je zingt! Las een korte pauze in, en mediteer over het eerste couplet (vs. 1 t/m 4), en betrek daarbij

Romeinen 8:31-39. Je kunt het heel persoonlijk maken door ‘ons’ en ‘wij’ te veranderen in ‘mij’ en ‘ik’. Wat heeft God u/jou met dit eerste couplet te zeggen?

Geloof en hoop

Het eerste couplet nodigt ons uit op God te ‘vertrouwen’ te midden van de crisis. Vertrouwen mag ook vertaald worden met ‘geloven’, dan hebben we het dus over geloofsvertrouwen. Het tweede couplet toont aan dat het geloofsvertrouwen op God niet beschaamd zal worden. Hier wordt de nadruk gelegd op de ‘hoop’.

Na de tijd van benauwdheden, volgt een tijd van zegen en voorspoed. Een rivier en haar stromen verheugen Gods stad, Jeruzalem. De HEERE is dan in haar midden, en Jeruzalem zal niet wankelen. God zal haar helpen bij het aanbreken van de morgen. Het tweede couplet eindigt dan ook met een jubelkreet: *‘De HEERE van de legermachten is met ons; de God van Jakob is voor ons een veilige vesting’.*

Over de volken en koninkrijken waarvan sprake is in vers 7, wordt in de verleden tijd geschreven. Deze volken hebben gewoed tegen Israël en Jeruzalem. Vandaar dat er geschreven staat: *Jeruzalem zal niet langer wankelen* (vs. 6a). Maar de volken en koninkrijken die tegen Israël opstonden, wankelden zelf en moesten tegenover de HEERE van de legermachten het onderspit delven. Dit alles zal plaatsvinden bij het aanbreken van de morgen (vs. 6b), als de Zon van de gerechtigheid voor het gelovige overblijfsel uit Israël opgaat (Mal. 4:2). Maar nog voordat de zon opgaat, vertoont zich de blinkende Morgenster aan de hemel (2 Petr. 1:19; Openb. 2:28; 22:16).

Over Israël is een gedeeltelijke verharding gekomen (Rom. 11:25). Het volk leeft om zo te zeggen nog altijd in de verwachting van de eerste komst van hun Messias. Verblind als ze zijn, ontgaat het hun dat de Messias Jezus Christus al ruim tweeduizend jaar geleden is gekomen: *‘Hij kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen’* (Joh. 1:11). Over de verblindheid van Israël in verband met de Messias, schrijft Paulus: *‘God heeft hun een diepe slaap gegeven, ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot op de dag van heden’* (Rom. 11:8). Maar bij het aanbreken van de morgen zullen hun ogen geopend worden. Dan zullen ze Hem aanschouwen, Die zij doorstoken hebben (Zach. 12:10).

Wij als christenen hebben een andere hoop. Wij leven in de verwachting van de komst van de Heere Jezus als *de blinkende Morgenster*. Onze hoop is gevestigd op Christus als de Morgenster, die Zijn Gemeente tot Zich neemt en haar invoert in het huis van Zijn Vader (Joh. 14:1-3).

Sela

Opnieuw wordt er een rustpunt ingelast. Het is dus de bedoeling dat we stilstaan bij wat we gezongen hebben. We hebben nagedacht over de hoop van Israël en de hoop van de gemeente.

We staan even stil bij de jubelkreet waarmee het tweede couplet eindigt: *‘De HEERE van de legermachten is met ons (...)’*. Het Nieuwe Testament maakt duidelijk dat God niet alleen **met** Zijn kinderen is, maar dat Hij ook **vóór** ons is: *‘Wat zullen wij van deze dingen zeggen? Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?’* (Rom. 8:31). Wat is het verschil

om met iemand te zijn, of vóór iemand te zijn? Het laatste overwint alle vijandige machten.

De daden van de HEERE

Het derde couplet begint met de oproep: *'Kom, zie de daden van de HEERE (...).'* Onze aandacht wordt gevestigd op drie daden van God:

1. Hij richt verwoestingen op de aarde aan (vs. 9).
2. Hij doet de oorlogen ophouden (vs. 10a).
3. Hij vernietigt de wapens, het oorlogstuig (10b).

Het eerste waarop de aandacht wordt gevestigd, is dat God verwoestingen op de aarde aanricht. Wat moeten we ons daarbij voorstellen? De profetieën staan vol over de verwoestingen die God op de aarde aanricht. Neem alleen al de paarden in Openbaring 6:1-8, die voor dood en verderf op de aarde zorgen. Vanwaar komt de opdracht om die paarden eropuit te sturen? Wie verbreekt het eerste van de zeven zegels? God bestuurt alle dingen, Hij houdt de hele schepping met alles erop en eraan in Zijn hand; zelfs een onbeduidend musje valt niet ter aarde buiten Hem om (Matt. 10:29). Augustinus zei al dat er wel dingen tegen Gods wil in gebeuren, *maar niet buiten Zijn wil om*.

Het tweede en het derde punt waarop onze aandacht wordt gevestigd, is dat Hij oorlogen doet ophouden en het wapentuig vernietigt. Nu leven we nog in de tijd waarin we horen van oorlogen en geruchten van oorlogen (Matt. 24:6), maar daaraan maakt God spoedig een einde. Als Gods koninkrijk zichtbaar op de aarde is gevestigd en het duizendjarig Vrederijk aanbreekt, zal er geen sprake meer zijn van oorlogen of geruchten van oorlogen. God doet de oorlogen ophouden, en al het oorlogstuig wordt door Hem vernietigd. De wapens worden op de schroothoop gegooid en omgesmeed tot landbouwwerktuigen (Jes. 2:2-5).

Sela

Lees het derde couplet nog eens aandachtig door en sta erbij stil wat God u of jou persoonlijk hiermee te zeggen heeft. De Psalm eindigt met de woorden: *'De HEERE van de legermachten is met ons; de God van Jakob is voor ons een veilige vesting'*.

Twee namen van God om even bij stil te staan:

1. Hij is de HEERE van de legermachten.
2. Hij is de God van Jakob.

In de naam HEERE van de legermachten (lett. de Heere Zebaoth) wordt ons de macht en majesteit van God getoond, vooral in verbinding met Zijn regering op aarde. God heeft zowel de macht over Israëls legers, alsook over de hemelse legermachten, de engelen. Deze naam wordt dikwijls in verband gebracht met Gods koningschap en grote kracht (zie Ps. 24:10; 89:8; Jes. 14:27; en in Psalm 46 de verzen 8 en 12). De waarschuwing: *'Geef het op en weet dat Ik God ben'* (vs. 11), heeft te maken met Zijn naam als de HEERE van de legermachten. Weet met Wie we te doen hebben!

De God van Jakob komt ook twee keer voor in deze Psalm (vers 8 en 12), en zo'n tweeëntwintig keer in de Bijbel. God is dus de God van Jakob, die van zichzelf een hielienlichter, een bedrieger was. Jakob was de man met een klein geloof,

die God steeds een handje wilde helpen bij de uitvoering van Zijn beloften. En dat met bedrieglijke middelen! Jakob is een type van het volk Israël, dat na veel zwerftochten eindelijk onder de heerlijke regering van de ware Jozef (de Heere Jezus) tot rust komt.

Dit zien we ook in deze Psalm: na de benauwdheid van Jakob (1^e couplet), volgt de rust. Met de troonsbestijging van de Vredevorst, breken de tijden van verkwikking aan (2^e couplet; vgl. Hand. 3:19). De HEERE is te midden van Zijn volk en regeert over de aarde. Niet alleen Israël, maar heel de wereld zal delen in de rust en verkwikking. In plaats van oorlog zal er vrede zijn (3^e couplet).

De God van Jakob is ook onze God, de God van bedriegers, van zondaars, zoals wij van huis uit zijn. Wie waren of zijn wij zonder deze God? Niets! Met de psalmdichter jubelen we het dan ook uit: *'Welzalig is hij die de God van Jakob tot zijn hulp heeft, die zijn verwachting stelt op de HEERE, zijn God'* (Ps. 146:5).

3. De profetische boodschap van Psalm 46

Na de tijd van de benauwdheid voor Jakob (Jer. 30:7), ook wel de Grote Verdrukking genoemd (vs. 1-4), verschijnt de Messias, Jezus Christus, in macht en heerlijkheid (vs. 5-8). Hij rekt af met al Zijn vijanden en het Koninkrijk van God wordt opgericht (Ps. 2; Dan. 2:34-35; Openb. 19:11-21). Oorlog, geweld en ongerechtigheid behoren tot het verleden en ze maken in het duizendjarig Vrederijk plaats voor vrede en gerechtigheid (vs. 9-12).

De Psalmen 46-48 vormen samen een trilogie. Het zijn drie psalmen die bij elkaar horen en één geheel vormen.

- In Psalm 46 zien we hoe God het gelovige overblijfsel uit Israël redt. Hij rekt af met alle vijanden van Zijn volk. Hier gaat het om *God met ons*. In het Hebreeuws is dat: *Immanuel*. En bij die naam denken we onmiddellijk aan de Heere Jezus (Matt. 1:23). Hij troont dan in Jeruzalem, en niets of niemand zal de stad van de grote Koning ooit weer doen wankelen.
- Na de troonsbestijging van Psalm 46, zien we in Psalm 47 hoe God in de Persoon van de Messias over heel de aarde regeert. Hier wordt Hij voorgesteld als de grote Koning, Die over de hele aarde heerst.
- En in Psalm 48 wordt Gods grootheid en de heerlijkheid van Sion, de stad van de grote Koning, bezongen.

Het is toekomstmuziek, maar héél dichtbij! Geschreven tot onze onderwijzing, opdat wij in de weg van de volharding en de vertroosting van de Schriften de hoop vasthouden (Rom. 15:4). En daarom eindigen we met de woorden waarmee we zijn begonnen: *'God is ons een toevlucht en vesting'*. Maranatha!

WOORDSTUDIE

WAT VOOR SOORT MILITAIR WAS CORNELIUS?

Gerard Kramer

Een militair-historische studie

Een hoofdman

Cornelius wordt door Lukas in Handelingen 10:1 een 'hoofdman' (Gr. *hekatontarchès*) genoemd. Letterlijk staat er 'hoofdman over honderd'; hij was dus, zouden de Romeinen zeggen, een *centurio* – en wel 'van de legerafdeling, de Italische geheten'. Dit woordje 'van' is letterlijk 'uit' (Gr. *ek*). Cornelius had dus niet de leiding over de *hele* legerafdeling (die was groter dan honderd man, zie hieronder), maar over een deel ervan. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat Lukas hem deze betiteling zou hebben gegeven als hij niet meer in actieve dienst was (vgl. ook vers 7).

De legerafdeling, de Italische geheten

Lukas betitelt de eenheid waarbinnen Cornelius een leidende functie had, als *de legerafdeling, de Italische*¹ *geheten*. Het hier gebruikte woord voor legerafdeling (Gr. *speira*) duidt gewoonlijk een cohort aan, d.i. een tiende deel van een legioen. Het woord komt verder voor in Mattheüs 27:27; Markus 15:16; Johannes 18:3, 12; Handelingen 21:31; 27:1. Een legioen bestond, als het op volle sterkte was, uit 5000 à 6000 soldaten, altijd Romeinse burgers, en dus bedroeg het aantal soldaten van een cohort 500 à 600. Niets aan de hand dus, zult u zeggen, dan weet ik dat ook weer. Maar er is wel degelijk een probleem!

Wat is het probleem?

Het probleem is het volgende. Volgens onze gegevens waren er tussen de jaren 6 en 66 van de eerste eeuw geen legioenen in Judea gestationeerd. Hoe kan Cornelius dan een functie vervullen binnen een cohort, een tiende deel dus van zo'n legioen? De Romeinse stadhouders van Judea hadden echter wel *hulpcohorten* onder hun commando. De Joodse geschiedschrijver Flavius Josephus vermeldt dat er onder koning Herodes Agrippa (41-44 A.D.) vijf van zulke *hulpcohorten* in Caesarea gestationeerd waren, die grotendeels bestonden uit inwoners van Caesarea en Sebaste.

1) Misschien verbaast u zich over het merkwaardige woord *Italisch*. Waarom niet *Italiaans*? Dat laatste woord gebruiken we alleen als het verwijst naar de eenheidsstaat Italië, en die heeft zich pas in 1871 gevormd. Vóór die tijd, dus ook in de tijd van het Nieuwe Testament, was Italië slechts de benaming van een geografisch gebied, en niet van een staat.

Zo'n *hulpcohort* bestond uit 500 à 1000 man, uitsluitend niet-Joden. Dus plaatst de aanduiding *de Italische geheten* ons voor de vraag: Maakte Cornelius' cohort nu wel of niet deel uit van die vijf hulpcohorten? Het hier vermelde 'Italische cohort', dat we niet uit andere bronnen kennen, heette waarschijnlijk zo omdat het – in ieder geval oorspronkelijk – uit Italische burgers was samengesteld. Het probleem is echter dat *hulpcohorten* gewoonlijk niet uit Romeinse burgers bestonden, maar uit provinciebewoners.

Een mogelijke oplossing

Daartegenover kan worden gesteld dat deze provinciebewoners na afloop van hun dienstdaag doorgaans wel met dit burgerschap beloond werden. Hoe dan ook, de naam 'Italische' vormt op zichzelf geen bewijs dat deze Italische legerafdeling ook in de tijd van Handelingen 10 nog steeds uit inwoners van Italië bestond. Het is zeer wel mogelijk dat de eerste generatie Romeinse vrijwilligers *met* burgerrecht is opgevolgd door uit de provincies afkomstige soldaten *zonder* burgerrecht. Waarschijnlijk is het tussen het jaar 6 en 41 als zesde cohort aan de reeds genoemde vijf hulpcohorten toegevoegd. Uit een inscriptie weten we bovendien dat zich in ieder geval in het jaar 69, dus zo'n 29 jaar na Handelingen 10, in Syrië een *cohors II Italica civium Romanorum* (= Tweede Italische legerafdeling van Romeinse burgers) bevond. Dit bewijst weliswaar niet dat iets dergelijks ook rond het jaar 40 in Judea het geval was, maar er is evenmin een bewijs voor het tegendeel. Het is dan ook goed denkbaar dat we hier de officiële Latijnse aanduiding hebben voor het aanvankelijk rond 40 in Judea gestationeerde en later in 69 naar Syrië overgeplaatste cohort.

Centurio rond 70 n.Chr.

De centurio kon worden herkend aan drie kenmerken:

zijn wijnstok (*vitis*),
zijn eretekens op de borst (*phalerae*) en de dwars geplaatste kam (*crista*) met pluimversiering op zijn helm (*galea*).

Bron: Wikipedia

HET BOEK JESAJA

DEEL 3 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 5 - Het lied van de wijngaard

Verzen 1-7. Hier gebruikt de profeet een nieuwe manier om Israël aan te spreken, namelijk door een lied. Het is een liefdeslied van de Beminde, dat is de Heere Jezus, over een wijngaard, dat is Zijn volk (vgl. Hoogl. 2:15). In het beeld van de wijngaard wordt over Israël gezongen, zoals de HEERE Zijn volk zag toen het net in het Beloofde Land was gekomen.

Het lied gaat over het vele werk dat Hij eraan heeft gedaan om goede druiven van die wijngaard, Zijn volk, te krijgen. Die goede druiven stellen hun aanbidding van Hem voor. Daarin verheugt Hij Zich. Het lied besluit echter met de constatering dat Hij in plaats van de goede druiven van hun aanbidding de 'stinkende druiven' (vers 2) van hun zonden krijgt. Daarom moet Hij Zijn wijngaard, Zijn geliefde volk, oordelen.

Een zesvoudig wee

Verzen 8-23. Over dat oordeel gaat het in deze verzen, waarin zes keer een 'wee' van oordeel klinkt over de 'stinkende druiven' die het volk heeft voortgebracht.

- Het eerste 'wee' (verzen 8-10) klinkt over de hebzucht en inheligheid van het volk (vgl. Jes. 57:17; Micha 2:2). Deze 'stinkende druif' herkennen we in het grenzeloze materialisme van onze dagen. Het is de drang naar altijd meer.
- Het tweede 'wee' (verzen 11-17) komt over de mensen die verslaafd zijn aan genot (vgl. 2 Tim. 3:4). Zij zien het leven als een groot feest en gieten zich de hele dag vol met bedwelmende 'sterke drank'. Een dergelijk leven stinkt, het is te vergelijken met stinkende druiven. God walgt ervan.
- Het derde 'wee' (verzen 18-19) wordt uitgesproken over een volgende 'stinkende druif' en wel over hen die verslaafd zijn aan het doen van ongerechtigheid. Met snoevende taal dagen ze God uit om Zijn waarschuwingen eens in daden om te zetten. Ze brallen tegen Hem: 'Als U er bent, laat Uzelf dan eens zien, doe eens iets!'
- Jesaja wijst in zijn vierde 'wee' (vers 20) op de vierde 'stinkende druif', het bewust omdraaien en op zijn kop zetten van alles wat God heeft gezegd. Zo moeten bijvoorbeeld homo's kunnen trouwen, terwijl het huwelijk als zodanig als een knellend juk wordt voorgesteld.
- Het vijfde 'wee' (vers 21) is gericht tegen de trots van hen die wijs zijn in eigen ogen (vgl. Spr. 3:7). Ook dit

is zo'n 'stinkende druif'. Iemand die zich beroemt op zijn eigen wijsheid en verstand, produceert een niet te harden stank.

- Het zesde 'wee' (verzen 22-23) komt over de leiders van het volk, die ook totaal verziekt zijn. Ze worden beschreven als mannen die zich erop beroemen verstand te hebben van het bereiden van drank. Het zijn brancieschoppers, die gemakkelijk omkoopbaar zijn, want ze houden er geen principes op na. Wat zij doen, stinkt ook.

De uitgestrekte hand van de HEERE

Verzen 24-30. Het enige gepaste antwoord van de HEERE – dat is de Heere Jezus, Die ook de Rechter is – op de complete verdorvenheid van de wijngaard, is het totale oordeel. Dit oordeel zal hen treffen omdat ze 'de wet van de HEERE van de legermachten afgewezen hebben en het woord van de Heilige van Israël verworpen hebben' (vers 24b). Daarom zal Hij een machtige vijand, de Assyriër, op Zijn volk afsturen. In de verzen 26-30 staat een beschrijving van het binnenvallen van deze vijand.

Jesaja 6 - De roeping van de profeet

Verzen 1-4. In het jaar dat koning Uzzia sterft, krijgt Jesaja een visioen. Daarin ziet hij de heerlijkheid van de Heere, de eeuwige Koning, in Zijn tempel. De evangelist Johannes zegt dat Jesaja hier de heerlijkheid van de Heere Jezus ziet (Joh. 12:37-41).

De HEERE van de legermachten is niemand anders dan de Heere Jezus. We zien ook een groot contrast, namelijk dat aardse koningen – zoals Achaz – komen en gaan; ze sterven en iemand anders komt op de troon, terwijl de HEERE Koning op Zijn troon is tot in eeuwigheid. Verder valt op dat het hele tafereel dat Jesaja ziet, vol van heiligheid is. Dit vormt een scherp contrast met Gods volk op aarde, dat de zonde liefheeft.

Verzen 5-7. Als Jesaja het visioen ziet, valt hij voor God neer. In dit overweldigende licht ziet hij zichzelf als iemand die net zo zondig is als het volk. Daarom spreekt hij, na de zes keer 'wee' over het volk in het vorige hoofdstuk, nu voor de zevende keer een 'wee' uit en wel over zichzelf. Dat doet een gelovige als hij zich van Gods tegenwoordigheid bewust is. Het gaat niet om bepaalde zonden, zoals bij het volk, maar om zijn zondigheid, om wie hij in zichzelf is (vgl. Luk. 5:8; Gen. 18:27; Job 42:6; Ezech. 1:28).

Wij als christenen krijgen deze visioenen niet. Wij worden door het lezen van Gods Woord overweldigd, als we

daarin de majesteit van Christus zien (Openb. 1:17). Door de reiniging bij het altaar wordt Jesaja verzekerd van de verzoening van zijn zonden. Het altaar stelt Christus voor, Die Zichzelf aan God heeft aangeboden. Door Hem kan God aan alle mensen verzoening aanbieden (2 Kor. 5:20-21).

Verzen 8-10. Jesaja hoort 'de stem van de Heere' met de vraag wie Hij zal zenden. Jesaja antwoordt direct en zegt: 'Zie, hier ben ik, zend mij.' Voor deze dienst aan zondige mensen kan God geen engelen gebruiken. Alleen iemand van wie de lippen onrein waren – maar die nu gereinigd zijn, kan worden gezonden naar een volk met onreine lippen. Jesaja krijgt een zware opdracht. Hij moet naar 'dit volk' gaan en hun het oordeel van verharding aanzeggen. 'Dit volk' is het ongelovige deel ofwel de massa van het volk. De boodschap van verharding die Jesaja moet brengen, brengt de Heere Jezus later Zelf ook (Matt. 13:10-15).

Verzen 11-13. De reactie van Jesaja laat zijn goede gezindheid zien. Hij gaat deze boodschap niet met vreugde

brengen. Hij vraagt hoelang die verblinding of verharding zal duren (vgl. Zach. 1:12). In de vraag 'hoelang, Heere?' beluisteren we het vertrouwen dat hij heeft in Hem, dat Hij Zijn volk niet voorgoed zal verstoten. Dat vertrouwen is terecht. Dat blijkt uit Gods antwoord, waarin Hij spreekt over een 'totdat'. Het verstoten duurt zolang, totdat de steden verwoest en ontvolkt zijn en het land een woestenij is.

Dit ziet op de eindtijd, de tijd waarin wij leven. Het ergste voor Israël moet nog komen. Het volk moet nog door de Grote Verdrukking gaan. Dan lijkt er niets meer over te zijn gebleven, maar dan blijkt dat God een overblijfsel, 'een stronk', voor Zichzelf heeft bewaard (vgl. Rom. 11:5). Deze stronk zal 'een heilig zaad' zijn, ofwel een volk dat volkomen aan de HEERE toegewijd is. Dit 'heilige zaad', dit overblijfsel is heilig door zijn verbintenis met het ware heilige Zaad, d.i. Christus. Hij is dat Heilige, Dat geboren is (Luk. 1:35).

ESSENTIËLE DINGEN

ZEVEN DINGEN DIE VOORTDUREND WERDEN ONDERHOUDEN IN DE TABERNAKEL

Jeffrey Brett

Er zijn zeven zaken in de tabernakel, Gods tentwoning, die voortdurend onderhouden moesten worden door de priesterlijke familie. We kunnen die dingen als een type zien van de zaken die vandaag essentieel zijn om te onderhouden in Gods huis, de Gemeente.

1. Het branden van het vuur op het koperen altaar

'Het vuur moet voortdurend op het altaar blijven branden, het zal niet uitgeblust worden' (Lev. 6:13). De apostel, schrijvend aan Joodse gelovigen, zegt in Hebreeënen 12:28-29 het volgende: 'Laten wij dus (...) de genade vasthouden, en laten wij daardoor God dienen op een Hem welbehaaglijke wijze met eerbied en ontzag. Immers, onze God is een verterend vuur'. Wanneer wij samenkomen in de naam van de Heer, moeten wij altijd de heiligheid en de gerechtigheid van God in het oog houden. Daarom schrijft Paulus aan Timoteüs, met het oog op het verlaten van de waarheid dat al was binnengeslopen, in zijn eerste brief de woorden: 'Maar als ik uitblijf, [schrijf ik] opdat je weet hoe men zich moet gedragen in [het] huis van God' (1 Tim. 3:15).

2. Het offeren van twee lammeren iedere dag

'Het moet een voortdurend brandoffer zijn, al uw generaties door, bij de ingang van de tent van de ontmoeting, voor het aangezicht van de Heere. Daar zal ik u ontmoeten om daar met u te spreken' (Ex. 29:42).

De grondslag voor God om te midden van Zijn volk te kunnen wonen, is de dood van Christus. In Efeziërs 5:2 lezen wij: '(...) zoals ook Christus ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven als een offerande en een slachtoffer voor God tot een welriekende reuk'. Deze lammeren herinneren ons aan de volmaaktheden van Gods geliefde Zoon, als Mens hier op aarde, Zichzelf overgevend als een offerande tot Gods welbehagen, opdat Hij in alle opzichten zou worden verheerlijkt. Zo moeten ook wij, als wij samenkomen, bovenal de vreugde voor God voor onze aandacht hebben. En zoals Christus bereid was Zichzelf op te offeren tot het welbehagen van God, dienen ook wij evenzo te zoeken en te onderhouden wat tot Gods welbehagen dient – wat het ook mag kosten.

3. Het voortdurend branden van de lampen

'Gebied de Israëlieten dat zij zuivere olie, uit gestoten olijven, naar u toe brengen voor het licht, om voortdurend een lamp te laten branden' (Lev. 24:2).

We lezen in Exodus 25:37 hierover: 'Men moet die lampen aansteken en licht doen verspreiden in de richting van de voorzijde van de kandelaar'. De lampen hadden dus als eerste doel de kandelaar zelf te verlichten. Het formaat van de kandelaar wordt ons niet verteld, maar hij was als één geheel gemaakt van puur goud – een talent zwaar.

De kandelaar spreekt van de Persoon en de heerlijkheid van de geliefde Zoon van de Vader. Het pure goud spreekt van Zijn goddelijkheid, van Hem die van eeuwigheid af de Zoon is en in de schoot van de Vader woont. De Heilige Geest scheidt er altijd vreugde in onze harten te wijzen op de heerlijkheid van deze Persoon. Johannes 16:14 zegt van de Geest: 'Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal uit het mijne

nemen en het u verkondigen'. Zo moet dus heel onze dienst jegens God plaatshebben in de kracht van de Heilige Geest en in het licht van Wie de Heer Jezus in wezen is.

4. Het plaatsen van de koeken op de tafel van de toonbroden

'Elke sabbatdag moet hij dat voor het aangezicht van de Heere verzorgen, voortdurend; omwille van de Israëlieten is het een eeuwig verbond' (Lev. 24:8).

Als de broden elke sabbatdag op de met puur goud overtrokken tafel op hun plaats werden gelegd, kunnen we aannemen dat ze daar zeven dagen bleven. Zij werden daar geplaatst in overeenstemming met Gods opdracht.

De broden waren gemaakt van fijn meelbloem, evenals het spijsoffer, en wierook werd op iedere rij gelegd. Zij werden op hun plaats gehouden door de kroon of krans van zuiver goud. En zonder twijfel heeft het licht van de kandelaar op hen geschinen. Deze broden spreken van de gelovigen, de heiligen van God, die voor Hem staan en in goddelijke orde worden bewaard door de Persoon van Christus; alleen zo kunnen zij een geur van Christus over zich hebben. De goddelijke orde is het onderwerp van Paulus' eerste brief aan de Korintiërs, die hij schreef om zaken recht te zetten. Want er waren scheuringen onder hen, doordat de wil van de mens belangrijker werd geacht dan Gods wil. Het feit dat de broden daar de hele week bleven staan, geeft aan dat wij de verantwoordelijkheid hebben voortdurend te onderhouden wat naar Gods gedachten is; en niet alleen als wij samenkomen.

5. Het branden van het reukwerk op het gouden altaar

'Ook als Aäron de lampen tegen het vallen van de avond zal aansteken, moet hij het in rook laten opgaan. Het moet een voortdurend reukwerk zijn voor het aangezicht van de Heere, al uw generaties door' (Ex. 30:8).

In Openbaring 8:3 lezen wij over het reukwerk het volgende: '(...) en hem werden veel reukwerken gegeven, opdat hij kracht zou geven aan de gebeden van alle heiligen'. We kunnen dus zeggen dat het reukwerk op het gouden altaar een beeld is van het gebed.

Paulus zegt in de eerste brief aan Timoteüs: 'Ik wil dan dat mannen in elke plaats bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en twist' (1 Tim. 2:8). Het is verdrietig te zien dat we in een tijd leven waarin de bidstond vaak wordt genegeerd. Terwijl Paulus in zijn aanwijzingen aan Timoteüs met betrekking tot het gedrag in het huis van God juist duidelijk maakt dat het gebed een vitaal onderdeel is van de priesterlijke dienst, zowel naar God toe als naar de mens toe. Het negeren van de bidstond zal het verzwakken van het getuigenis van de plaatselijke gemeente tot gevolg hebben.

6. De twaalf stenen op de borstplaat

'Zo zal Aäron de namen van de zonen van Israël op de borsttas van de beslissing, op zijn hart dragen, als hij in het heiligdom binnenkomt, tot een voortdurende gedachtenis voor het aangezicht van de Heere' (Ex. 28:29).

Deze twaalf stenen waren geplaatst in de borsttas volgens de goddelijke orde en iedere steen had een eigen bijzondere heerlijkheid. Zij beeldden Israël als Gods volk uit, geplaatst in Gods getuigenis overeenkomstig de positie die Hij hun had gegeven.

De borsttas was één geheel, hij was vierkant en werd gedragen op het hart van de hogepriester. In het onderhouden en bewaren van de waarheid van het ene lichaam van Christus op aarde, hebben wij elke ware gelovige altijd als lid van dat ene lichaam te erkennen. En als gelovigen in een bepaalde plaats samenkomen tot de naam van de Heer, moeten wij aannemen dat zij daar zijn geplaatst overeenkomstig Gods wil. Ook hebben wij de verantwoordelijkheid te onderhouden en tot uitdrukking te brengen wat geldt voor het hele (wereldwijde) lichaam van Christus. Dat gebeurt in de lokale gemeente, daar waar de Heer ons persoonlijk heeft geplaatst – zij het op beperkte wijze en mogelijk in grote zwakheid.

7. De gouden plaat op de tulband

'Hij moet namelijk op het voorhoofd van Aäron zijn, zodat Aäron de ongerechtigheid kan dragen van de geheiligde gaven die de Israëlieten brengen, ja, van al de geheiligde geschenken. Hij moet namelijk voortdurend op zijn voorhoofd zijn om hen aangenaam te maken voor het aangezicht van de Heere' (Ex. 28:38).

Het is mogelijk dat de tulband het enige kledingstuk was dat de hogepriester altijd droeg. En op zijn voorhoofd, verbonden met de tulband, was de gouden plaat bevestigd met de gegraveerde tekst: DE HEILIGHEID VAN DE HEERE.

De hogepriester met de gouden plaat op zijn hoofd beeldt Christus uit als die Ene, die alles met betrekking tot de priesterlijke dienst onderhoudt overeenkomstig de heiligheid van God. In onze dienst voor God vandaag de dag, of het nu gaat om dankzegging, lofprijzing of aanbidding, altijd is er de mogelijkheid dat wij niet handelen in de kracht van de Heilige Geest doordat wij het vlees nog in ons hebben. Maar de Heer Jezus, onze grote Hogepriester, neemt aan wat wij offeren (met al onze zwakheid, maar in oprechte liefde voor Hem), en stelt het aan God voor op een wijze die volmaakt passend is voor Hem. Dit is een grote bemoediging, in het bijzonder voor jongere gelovigen die misschien aarzelen om deel te nemen aan de samenkomsten vanwege de kans op het maken van een fout. De Heer alleen kent onze harten; en als er een liefdevol en waarachtig antwoord is naar God toe, zal Hij het in Zijn hand nemen en aan God tonen in volmaakte overeenstemming met Zijn heiligheid.

Advertenties

Hugo Bouter

Jezus weet alles

Bewijzen van Zijn alwetendheid in het evangelie van Johannes

Regelmatig lezen wij in het Johannes-evangelie de woorden 'Jezus wist', of 'Hij wist'. Hij kende de harten en gedachten van Zijn vrienden en volgelingen, maar ook die van de omstanders die de tekenen zagen die Hij deed. Hij had bewuste, innerlijke kennis over de dingen en Hij kende zelfs de overleggingen van Zijn vijanden, die Hem naar het kruis verwezen.

ISBN/EAN: 978-94-91797-50-7; 60 blz.; Prijs: 4,90 Euro

Ger de Koning

Spreuken - Toegelicht & toegepast 20

De Wegwijzer

Het boek Spreuken, dat we een handleiding voor het leven kunnen noemen, wijst iedere christen – en vooral de jonge christen – de weg door het leven. Deze wegwijzer is onmisbaar omdat de wereld een doolhof is met veel valkuilen en valstrikken. Steeds moeten er keuzes worden gemaakt. Alles wat in dit boek staat, helpt daarbij. Het gaat uiteindelijk om het kiezen van de weg van wijsheid en leven, waardoor tevens de weg van dwaasheid en dood wordt vermeden.

ISBN/EAN: 978-90-79718-41-2; Paperback 598 blz.; Prijs: 15,95 Euro

€ 3,50

ISBN/EAN: 9789070926175
De weg naar geluk (H. Bouter)

€ 2,50

ISBN/EAN: 9789491797262
De drie kruisen (C.H. Mackintosh)

€ 2,50

ISBN/EAN: 9789057984792
De Geest zucht, de schepping zucht (H. Bouter)

€ 2,50

ISBN/EAN: 9789070926878
Vrede voor u (H. Bouter)

€ 2,90

ISBN/EAN: 9789491797019
Gebed van Jabez (H. Bouter e.a.)

€ 2,90

ISBN/EAN: 9789070926830
Aan mijn moslimvrienden (A.M. Behnam)